

«Sempre estic nu a l'escenari. A l'hora de la veritat, ets transparent davant del públic»

«Sempre estic nu a l'escenari. A l'hora de la veritat, ets transparent davant del públic»

Músic. El guitarrista Vicente Amigo presenta aquest vespre davant del públic del festival dels Jardins de Cap Roig el seu darrer disc, "Tierra", el primer en què ha col·laborat amb músics allunyats de la tradició flamenca. Amb la col·laboració d'alguns dels músics de Dire Straits, el sevillà ha confeccionat un àlbum que barreja els acords de la seva guitarra amb els ritmes de la música celta, una mescla que funciona perquè beu dels sons "arrelats a la terra".

ALBA CARMONA GIRONA

Un tímid reconegut com Vicente Amigo confessa que compartir la seva música és de les coses més boniques que hi ha. Per això assegura que, com a músic, veure que la gent no pot permetre's comprar una entrada "el mata". L'únic objectiu que té quan puja a un escenari, diu, és respectar la professió i el públic donant tot el que pot oferir.

Aquesta nit presentarà al públic del festival de Cap Roig el seu darrer disc, Tierra, on ha treballat amb alguns dels músics de Dire Straits. Com va sorgir aquesta col·laboració?

Va ser fa tres anys, després d'un concert que Mark Knopfler va fer a Còrdova. El vaig sentir tocar i em vaig adonar que els projectes que tenia al cap podien quadrar amb la música que feien els músics que l'acompanyen. Li vaig proposar al productor habitual d'en Mark Knopfler, Guy Fletcher, si volien treballar amb mi i van estar encantats des del primer moment.

I com va anar aquest treball conjunt?

El que he fet és fer els meus temes i ells, amb tota la llibertat, hi van poder expressar els seus sentiments. L'objectiu final del disc era precisament aquest, abraçar aquestes llibertats. Va ser un treball molt fluid, em va sorprendre i tot, perquè és la primera vegada que em decideixo a fer un projecte complet amb gent que no té res a veure amb el meu estil musical, però al final va ser la pròpia música la que ens va posar d'acord.

Tan bé ha funcionat aquesta barreja de flamenc i música celta? Ha sigut fàcil trobar punts en comú entre dues tradicions musicals tan diferents?

És que, al final, no són tan diferents. Tenim més punts en comú del que em pensava quan m'hi vaig posar. Espanya també té tradició celta i tot és una roda on ens trobem tots. La barreja funciona perquè són dues

músiques molt arrelades a la terra, això és el que més ens uneix. La terra parla a través de la música i la música amb arrels és la que més m'interessa i m'inspira.

Continuarà treballant per aquesta via de fusionar el flamenc amb altres músiques?

El flamenc en si és fusió, perquè ho som tots, cadascú és fusió del seu pare i de la seva mare. Per mi no té sentit estar en contra de la fusió, és un mecanisme que m'interessa i hi estic molt a favor. En aquest cas, el disc ha sigut una experiència increïble que m'agradaria repetir; espero que sigui el primer de més projectes similars.

És el seu disc més místic?

Bé, crec que ho són tots. Sempre intento mirar cap a dins per donar el millor que puc oferir.

Molts crítics han destacat els missatges optimistes que transmet el disc.

És la percepció que han tingut alguns amics i també la premsa, i a mi em sembla molt bé que la música ajudi a infondre missatges positius. Jo només he intentat mostrar com em sento, però fer música ja és llençar un missatge optimista, amb tot el que comporta.

Un dels temes de l'àlbum està dedicat als seus pares. Era necessària, aquesta declaració d'amor?

Per a mi, sí, però per a ells crec que no! (riu) Ho he fet perquè tenia la necessitat de mostrar-los agraïment i per mi és més fàcil expressar-ho amb música. Ells ja ho saben, és clar, però és un regal dirigit a ells.

Aquest "streaptease emocional" contrasta amb la timidesa de què fa gala sovint.

Jo crec que sempre estic nu a l'escenari. Penso que, a l'hora de la veritat, ets transparent davant del públic.

Això ho percep el públic? Quines impressions rep quan actua en llocs com Japó, on viatjarà properament?

El més maco és compartir la música amb gent de tot arreu, encara que vinguin de cultures molt diferents. El públic japonès és molt interessant, molt respectuós, seriós i agradable. Són grans melòmans i els interessa molt el flamenc, hi ha moltes escoles de guitarristes i ballaores. Sobretot és l'actitud de respecte sobre l'artista que és a l'escenari.

També va presentar el disc en primícia al festival escocès Celtic Connections. Com el va rebre el públic d'allà?

Era la primera vegada que hi actuava i crec que també era el debut d'un músic de flamenc en aquest certamen.

La veritat és que el concert va estar molt bé, la barreja de músiques va ser molt ben acollida pels espectadors i nosaltres ens ho vam passar realment bé.

I aquí, quina relació té amb el públic? L'increment de l'IVA cultural està allunyant la gent dels concerts?

Ja ho veurem... ja veurem com ens afecta. Tot els impostos, quan pugen, molesten, i on primer es nota és en les coses que, segons diuen alguns, no són necessàries, com la cultura. D'això hi entén més la gent que programa espectacles i porta els números, jo l'única cosa que puc fer és pagar. Com a músic, veure que la gent no pot accedir a les entrades dels meus concerts em mata. Només pots esforçar-te per fer-ho el millor que puguis. Hi ha

una dita en castellà que diu que qui dona tot el que té no està obligat a més. Això és el que sempre intento sobre l'escenari: respectar la professió i el públic i donar tot el que tinc.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2013/08/02/sempre-nu-lescenari-lhora-veritat/629004.html?utm_source=rss